

Sygn. akt I C 838/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Wanat

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anna Wojtunik

po rozpoznaniu w dniu 31 października 2018 roku w Jaśle

sprawy z powództwa (...) 2 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G.

przeciwko S. B.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C upr. 838/18

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Jaśle z 31.10.2018 r.

Powód (...) 2 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. domagał się od pozwanego S. B., zapłaty kwoty 2.461,97 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Uzasadniając żądanie podał, iż dochodzona kwota stanowi wierzytelność, wynikającą z umowy pożyczki, zawartej przez pozwanego 27.06.2016 r. z (...) Sp. z o.o. SMS Kredyt Sp. j. z siedzibą we W.. Strona pozwana nie wywiązała się z ciężących na niej z mocy ww. umowy obowiązków, wobec czego umowa została wypowiedziana i z dniem 01.09.2017 r. należność z niej wynikająca stała się wymagalna. Na dochodzoną kwotę składa się niespłacony kapitał 1.387,68 zł, odsetki i część niespłaconej opłaty operacyjnej (858,10 zł).

W dniu 04.07.2016 r. powód nabył powyższą wierzytelność w drodze umowy przelewu, zawartej z pierwotnym wierzycielem, w efekcie czego uzyskał legitymację do dochodzenia ww. wierzytelności.

Pozwany, będąc prawidłowo zawiadomionym o terminie rozprawy, nie stawił się na nią, ani nie złożył odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił i zważył, co następuje.

Wobec nieobecności prawidłowo zawiadomionego pozwanego na rozprawie 31.10.2018 r., Sąd, stosownie do regulacji art. 339 k.p.c., wydał wyrok zaoczny.

Zgodnie z dyspozycją tego przepisu, jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, przy czym w tym wypadku przyjmuje się za

prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Utrwalony w judykaturze i niekwestionowany w nauce jest pogląd, że przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych

i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z 29.05.1958 r., I CR 969/57, Lex nr 115574, wyrok Sądu Najwyższego z 15.09.1967 r., III CRN 175/67, Lex nr 707, z 15.03.1996 r., I CRN 26/96, Lex nr 24031, z 06.06.1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. - wkładka (...) s. 44, z 31.03.1999 r., I CKU 176/97, Lex nr 37430). Jeżeli zatem w świetle przytoczonych przez powoda okoliczności, brak jest podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, sąd wyrokiem zaocznym powództwo oddala (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 06.06.1972 r., III CRN 30/72, Lex nr 7094). Należy pamiętać, że sąd rozstrzyga sprawę według właściwego prawa materialnego na podstawie koniecznych ustaleń faktycznych, uzyskanych dzięki zebranych środkom dowodowym. Na te właśnie ustalenia składają się dowody, które przedstawiają

w pierwszej kolejności same strony, zgodnie z brzmieniem art. 232 k.p.c.

W świetle powyższego, w przedmiotowej sprawie na powodzie spoczywał ciężar dowodu istotnych dla uwzględnienia powództwa okoliczności, w tym przede wszystkim legitymacji procesowej czynnej oraz istnienia dochodzonej wierzytelności w dochodzonej wysokości.

W ocenie Sądu, powód nie wykazał skutecznie, aby przysługiwała mu legitymacja do dochodzenia roszczenia opisanego w pozwie. Powód – będąc podmiotem profesjonalnie zajmującym się obrotem wierzytelnościami, reprezentowanym przez pełnomocnika, będącego radcą prawną – nie przedłożył jakichkolwiek dokumentów, z których wynikałoby, że nabył skutecznie wierzytelność opisaną w pozwie.

Zauważyć należy, iż powód, wywodząc powództwo o zapłatę, podstawy prawnej dochodzonego roszczenia upatruje w art. 509 k.c. stanowiącym, iż wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (§ 1). Wypada tu zaznaczyć, iż przelew jest umową, mocą której wierzyciel przenosi na osobę trzecią wierzytelność, tj. prawo podmiotowe przysługujące wierzycielowi do żądania od dłużnika, aby spełnił świadczenie. Cesja wierzytelności nie jest zatem czynnością jednostronną,

a umową, z mocy której wierzyciel - cedent, przenosi na nabywcę - cesjonariusza wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika. Umowa przelewu jest umową przyczynową - kausalną. Charakter przyczynowy umowy przelewu wynika

z treści art. 510 k.c. (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 22.10.1999 r., III CKN 399/98, LEX nr 1218257).

Mając to na uwadze stwierdzić należy, że pochodzące od (...) sp. z o.o. pismo zatytułowane „pismo informujące o zmianie rachunku do spłat pożyczki” (k.10) nie jest ani jednostronnym oświadczeniem zbywcy wierzytelności w przedmiocie potwierdzenia przeniesienia tytułu prawnego do wierzytelności, ani tym bardziej nie może zastępować ono dokumentu w postaci umowy, obejmującej oświadczenia obu stron czynności prawnej. Jest to dokument relacyjny, który w swej treści odwołuje się do zdarzenia w postaci cesji wierzytelności, ale nie dowodzi jej skutecznego dokonania. Co więcej w piśmie jest mowa o cesji na rzecz innego niż powód podmiotu - (...), o której pozew milczy. Brak dokumentu źródłowego, jakim w tym wypadku jest umowa cesji, niweczy zatem legitymację procesową powoda, albowiem samo odwołanie się do faktu zawarcia umowy przelewu, czy to w treści wezwania do zapłaty, czy zawiadomienia o przelewie, Sąd uznaje za niewystarczające. Są to wydruki komputerowe, na podstawie których nie sposób ustalić, czy doszło do zawarcia umowy i co stanowiło jej przedmiot. Zgodnie natomiast z regułą wyrażoną w art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Żaden przepis zaś nie nakłada na sąd

w postępowaniu cywilnym obowiązku dążenia do ustalenia prawdy obiektywnej.

Jednocześnie żadne dodatkowe okoliczności, powoływane przez powoda w pozwie, wbrew obowiązkowi ciążącemu na powodzie z mocy art. 6 k.c. i 232 k.p.c. nie zostały wykazane. Sąd stanął na stanowisku, że zobowiązanie dochodzone przez powoda powinno mieć oparcie w podstawowym źródle powstania zobowiązania - umowie pożyczki i z tych względów powinno być ono weryfikowane w procesie sądowym. Tymczasem w poczet materiału dowodowego sprawy powód przedłożył jedynie kserokopię umowy pożyczki o nr (...), pomiędzy pozwanym a (...) Sp. z o.o. Z treści tej umowy wynika, że została zawarta w imieniu pożyczkodawcy (...) Sp. z o.o., przez pośrednika kredytowego (...) G. T., a tymczasem umowa opatrzona jest podpisem innej osoby – K. P.. Wynikające stąd sprzeczności budzą uzasadnione wątpliwości Sądu co do skuteczności zawarcia umowy, tym bardziej, że powód nie wykazał, ani nawet nie powołał w pozwie okoliczności, z których można by wywodzić następstwo prawne pomiędzy podmiotem wskazanym w umowie jako pożyczkodawca ((...) Sp. z o.o.), a wskazanym w pozwie ((...) Sp. z o.o. SMS Kredyt Sp. j. z siedziba we W.).

Należy pamiętać, że w przypadku umowy pożyczki, głównymi świadczeniami stron są: po stronie pożyczkodawcy udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania przez pewien okres, a ze strony pożyczkobiorcy, zwrot tych środków po nadejściu daty wymagalności. Powód nie wykazał natomiast aby pozwany uzyskał jakiegokolwiek środki pieniężne na podstawie powoływanej umowy.

W zaistniałych okolicznościach, na podstawie art. 720 k.c. w zw. z art. 509 k.c. oraz art. 6 k.c. i 232 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.